

Auteursrecht / Copyright

© Orde der Verdraagzamen. Alle rechten voorbehouden. De Vereniging "Orde der Verdraagzamen" verleent u hierbij toestemming teksten en documenten die door de Vereniging "Orde der Verdraagzamen" op het World Wide Web gepubliceerd zijn voor niet-commercieel gebruik te kopiëren, mits elke kopie die u van deze teksten en documenten maakt van het volgende copyright-kenmerk wordt voorzien: © Vereniging "Orde der Verdraagzamen". Niets in de door de Vereniging "Orde der Verdraagzamen" gepubliceerde teksten en documenten mag worden uitgelegd als verlening van enig recht aan u of anderen, met uitzondering van de hierbij gegeven toestemming tot kopiëren voor niet-commercieel gebruik.

DE ZEVENDE HEMEL

Discussiebijeenkomst 11 december 1974

Mohammed op reis door de sferen. Zijn einddoel was de zevende hemel.

Om duidelijk te maken waarom dit onderwerp juist in deze tijd van belang kan zijn, moeten we wel even terug naar de legenden, die behoren bij Mohammed en zijn belevenissen. Ik vertel het maar erg vrij en hoop, dat u het mij zult vergeven dat ik de Arabische rechtlijnigheid omzet in een bloemrijk Nederlands.

Mohammed was op weg door de woestijn. Hij was bezig met zijn voorbereidingen voor de eerste hadj (de godsdienstoorlog), die hij zou voeren tegen Mekka. Hij kreeg toen een toeval, die kennelijk voor hem van groot belang was, want hij droomde.

In zijn droom kwam hij aan een berg en daar stond een wit Arabisch paard met zadel en alles eraan. Hij is toen op dat paard gestegen en had daarbij het gevoel dat een engel of een aartsengel hem dat zei te doen. En voorafgegaan door een lichtende gestalte kwam hij in een verblijf waar de zaligen (degenen die in het Paradijs zijn) rustten onder de bomen en genoten van al het schoons dat een paradijs te bieden heeft, zeker een Arabisch paradijs.

Hij ging weer verder en kwam in een wereld waar hij engelen zag en buitengewoon veel schoonheid. Hij ging weer verder en kwam in een wereld van stralende lichten en grote uitgestrekte groene weiden, waarin het leven plotseling heel anders en veel vitaler leek. Zo steeg hij van hemel naar hemel, totdat hij in de zevende hemel stond en daar Allah persoonlijk ontmoette. Hij werd doordrenkt door de uitstraling van Allah. Toen hij weer beneden kwam, zei hij - en zijn schrijver was erbij om het op te tekenen - dat hij in de zevende hemel was geweest en dat Allah hen had verzekerd dat er bepaalde voordelen waren aan een Heilige Oorlog, dat zijn opdracht was bevestigd en dat hij DE profeet was waardoor Allah zou spreken.

Dit is een heel vrije vertaling. Dat mag ook wel, want de eigenlijke legende stamt pas uit de 4^e opvolging, de richting van Ali. In die tijd werd dit verhaal heel veel verteld. Daarbij werden er bepaalde mystieke mogelijkheden aangestipt, die voor elke goede moslim zouden bestaan. Voor ons is dat allemaal niet zo erg belangrijk behalve dat ene: Mohammed is een prediker van een godsdienst: de verering van de Ene God, van de juiste Weg. En terwijl alle andere, grote stichters van godsdiensten juist op aarde komen om ons daarvan het een en ander te vertellen en dan a.h.w. naar de zevende hemel op te stijgen - of dat nu Jezus is die ten hemel vaart of de Boeddha is die a.h.w. verwaast of anderen die naar de zon gaan

- is Mohammed eigenlijk de enige die ons een heel verhaal komt vertellen over de wereld, die achter de grens van de dood ligt.

Hij ziet sferen. Waarom zeven? Ach, ook in zijn tijd werd er al het een en ander gedaan aan sterrenwielarij. In die sterrenwielarij had je zeven planeten. Zeven planeten zijn zeven sferen. Ongetwijfeld zit hierin ook de invloed van het Griekse denken.

Dat Mohammed het getal zeven gebruikt, is helemaal niet zo gek.

Maar dat hij die sferen achtereenvolgens beschrijft eerst als een menselijk geïdealiseerd wereldje, dan als een wereld waarin je ook lichtende figuren ontmoet, vervolgens als een wereld van grote natuurschoonheid met oneindige verten en heel mooie lichtende engelen en lichtende zuilen, dat is wel bijzonder. Zo gaat hij verder en komt steeds in een wereld, die in onze termen uitgedrukt intenser licht is. Wij moeten dan wel aannemen, dat de man werkelijk iets heeft beleefd. Of hij daarbij inderdaad de gezondene van Allah is van of niet, ik zou zeggen; zoek dat maar zelf uit. Het feit echter, dat hij die reis maakt en beschrijft, betekent voor mij dat Mohammed tenminste innerlijk bepaalde mystieke belevingen heeft gehad, en dat hij in de toevallen, die in zijn leven zo'n grote rol hebben gespeeld, in vele gevallen gevoelig is geweest voor onze werelden.

Nu weten we allen wat Zomerland is. Dat is een fantasiewereld. Maar in die fantasiewereld leef je dan toch. Het paradijs, zoals Mohammed dat beschrijft in de eerste hemel, lijkt er wel een beetje op, vind ik. Wat hij vertelt over de tweede wereld klopt wel met Hoog-Zomerland. Elke sfeer, die hij beschrijft, vindt een parallel in een werkelijkheid die wij kennen. En de hoogste beleving is dan voor hem geweest de mystieke eenwording met God.

Nu kunnen we over God altijd wel mooie verhalen vertellen, hij zegt toch niets terug. En als hij een profeet stuurt, zeggen we: die vent kletst uit z'n nekharen en dan zijn we er ook van af. Dus, we kunnen daar veel over zeggen, maar wat we eigenlijk moeten zeggen is dit: wat gebeurt er met een mens, die een mystieke inwijding doormaakt?

Die mens wordt geconfronteerd met een deel van zijn droomleven en zijn droomwerelden. Hij moet die overwinnen. Wat is zijn voertuig bij die overwinning? Zijn eigen gevoel voor harmonie, zijn aanvaarding. Noem die nu het paard van Mohammed.

Als je bewuster gaat worden, kun je niet van de ene wereld naar de andere springen zonder meer. Je moet werkelijk die werelden achtereenvolgens kennen en beleven. En eerst als je die reis al eens een keer hebt gemaakt, dan is dat hoogste punt, die explosie van opgaan in het geheel, ook bereikbaar zonder dat al die tussenwerelden en de belevingen daarin een rol spelen.

Mohammed beschrijft ons in zijn reis eigenlijk een innerlijke werkelijkheid, niet een uiterlijke. Zijn reis, zoals trouwens ook sommige van zijn andere visioenen, is eerder een verklaring van datgene wat zich in de mens afspeelt dan wat er buiten bestaat. Dat het een legende is, ach, er zijn zoveel legenden. Een legende is dat wat de mens droomt, als hij een feit erkent en dat niet zonder meer kan aanvaarden.

Wij hebben binnenkort alweer Kerstmis. Denkt u nu werkelijk dat ze uit de hemel een engeltje met een rol in zijn handjes hebben opgehangen boven de grot? In de eerste plaats: een engel is veel te goed om opgehangen te worden. In de tweede

plaats: waarom zouden ze dat doen? De meeste mensen konden toch niet lezen in die tijd.

Dan verder: gelooft u werkelijk dat er engelenkoren zijn geweest? Wij horen dat soort verhaal zo vaak. Wij horen zo'n verhaal over de Boeddha. We horen het over Mohammed, maar ook over sommige heiligen. Zelfs van Franciscus van Assisi wordt verteld dat zijn moeder moeilijkheden had met de bevalling. Er kwam een zwervende dokter-priester langs, die zei; leg haar maar in de stal. Ze hoorde muziek, er waren heerlijke geuren in die stal en toen werd hij geboren.

Is het niet wonderlijk, dat een mens altijd een verhaal eromheen moet maken? Dat komt omdat hij innerlijk de werkelijkheid niet kan aanvaarden, als er niet ergens een tussenweg is. De werkelijkheid is alleen aanvaardbaar, indien je haar a.h.w. fase na fase kunt verklaren, kunt omgeven met allerlei dingen die voor jou van betekenis zijn, ook al bestaan ze helemaal niet echt. Dan pas kun je haar accepteren.

Het kindeke Jezus in de kribbe, dat is allemaal goed en wel. Het is waarschijnlijk een armoedige geschiedenis geweest. Maar die armoedigheid past niet bij een Messias, een verlosser. Dus gaat de mens het verhaal vertellen van het wonder dat het moet zijn geweest. Ik geloof, dat dit ook bij Mohammed een grote rol heeft gespeeld. De man is een wat vreemde figuur, dat zult u mij toegeven.

Hij is in de eerste plaats een hippie van zijn tijd, want hij loopt van huis weg. In de tweede plaats; hij is een zwerver. Hij is een tijd kameeldrijver. Hij weet te huwen met de eigenaresse van een karavaan; dat was in die tijd een heel kapitaal. Daarna bereikte hij allerlei waardigheden, hij werd zelfs sjerief van Medina. Die man klimt langzaam maatschappelijk op. Maar dat ene wat hij wil, kan hij niet bereiken. Hij wil namelijk een levende werkelijkheid, die niet onderworpen is aan allerlei projecties, aan goden, aan beeldjes die ergens tussen staan. En dan is deze droom van de reis naar de zevende hemel dus eigenlijk niets anders dan de laatste rationalisatie van een persoonlijkheid t.a.v. zijn uiteindelijk bereikte eenheid met de Totaliteit.

Nu gaan we eens zien wat die zevende hemel is gaan betekenen, want dat Mohammed de zevende hemel heeft bereikt is eigenlijk een legende, een soort sprookje. Maar nadien horen we die term steeds weer gebruiken. De zevende hemel wordt a.h.w. een eindbestemming; het is het hoogste dat voor een mens mogelijk is. Dat hoogste is een beleving waarin de persoonlijkheid oplost. Je kunt ergens misschien jezelf nog wel zijn, maar je kunt jezelf niet meer afzetten tegen de Totaliteit. Je kunt niet meer zeggen: hier sta ik en daar staat het andere. Je kunt alleen bestaan in het geheel met alle besef erbij.

De mens dramatiseert en romantiseert. Als we ons realiseren hoe de hofzeden worden in de tijd dat Europa kennis heeft gemaakt met de krijgers van de kalifaten, dan kunnen we ook begrijpen dat voor die mensen de mystiek eigenlijk in het gehele leven werd doorgevoerd. Het leven zelf was een romance. Denk eens aan de ridderslag, de mystiek van het zoeken naar het heilig avontuur, de verheerlijking van historische figuren die tot legenden zijn geworden; b.v. het verhaal van Koning Arthur en de Tafelronde. Denk aan de dramatische verering van mannen voor hun uitverkoren vrouwen. Het is duidelijk, dat de zevende hemel bereiking is gaan betekenen.

Als wij over de zevende hemel praten, dan hebben wij het natuurlijk niet alleen over wat Mohammed heeft gedroomd of wat sommige mensen bereiking hebben

genoemd. Dan spreken wij over de werkelijkheid van het bereiken, die voor iedereen mogelijk is. We moeten maar eens beginnen met wat punten neer te zetten.

In de eerste plaats: eerst als ik alles wat in mij bestaat heb leren aanvaarden hoe dan ook, zelfs ten koste van een verandering van inhoud en gestalte van delen daarvan, kan ik verder gaan.

In de tweede plaats: een bereiking kan nooit een zaak zijn die ligt buiten de werkelijkheid waarin ik nu meen te leven; ze zal er altijd deel van moeten zijn.

In de derde plaats: bereiking zal altijd moeten inhouden: kracht, inzicht en de mogelijkheid om beide gericht en bewust te gebruiken.

Als wij die drie punten stellen, dan klinkt dat misschien een beetje dwaas. De mensen zeggen dan: wat ik nu bereik, is belangrijker dan wat ik ermee doe.

Neen. De bereiking op zichzelf is eigenlijk een instrument geworden. Het bereiken brengt je bepaalde krachten. Het brengt je nieuw inzicht. Het brengt je vooral, indien het gaat om de mystieke bereiking, een enorme innerlijke zekerheid. Dat die zekerheid vaak wordt geboren uit een enorme innerlijke onzekerheid, doet eigenlijk niet veel ter zake. Het is alleen voor de verklaring belangrijk.

Als we weer aan Mohammed denken op weg voor de eerste hadj, dan weten we dat die man voor een geweldig avontuur staat. De mensen geloven niet allemaal in hem. Bijna 7/10 van het legertje dat hij bij elkaar heeft geraapt, bestaat uit roofzuchtige woestijnstammen, die helemaal niet in Mohammed geloven, maar die toevallig wel een hekel hebben aan die grote en vaak dominerende stad Mekka. Die man heeft dus grote problemen en hij moet die zekerheid vinden. En uit zijn innerlijke onzekerheid wordt - volgens mij - de neiging geboren om alle voorstellingen van de wereld achter zich te laten. Hij vlucht weg in zichzelf en zegt: er moet een zin, een reden voor zijn. Wat kàn er zijn? En dan betreedt hij zijn eerste wereld. Zijn wil, zijn poging om eenheid te gevoelen (zijn voertuig het paard) brengt hem naar die wereld, maar hij kan het nog niet alleen. Een lichtende gestalte gaat hen vooraf. Later wordt er in bepaalde versies zelfs een aartsengel van gemaakt, die hem beleefd verzoekt of hij wil meekomen, want God zou hem even willen spreken.

Mohammed is kennelijk een epilepticus; ergens toch al onzeker. Hij leeft in omstandigheden, die in zijn tijd en zijn wereld op z'n minst genomen buitengewoon zijn. Hij staat voor een probleem dat hij niet kan overzien. Hij heeft in zich een roeping, een woede en een eenzijdigheid waarvan hij zelf aanvoelt er geen raad mee te weten. Hij gaat dan verder en verder en dan komt de explosie: het absolute opgeven van alles wat "ik"-begrenzing heet: de zevende hemel.

Hij spreekt dan met God.

Als je spreekt met God, met wie spreek je dan? Dan spreek je in feite met je eigen stem tot jezelf uit een besef dat je voor jezelf niet kunt waarmaken en dat toch ergens als deel van je bestaat. In die bereiking vind je de zekerheid. Het is niet meer jouw zekerheid. Je kunt niet zeggen: ik ben het, dan zou je alles weer verliezen. Je moet terugkeren als iemand anders dan je bent, en dat doet Mohammed bij zijn ontwaken. Hij vertelt: vanaf dit ogenblik ben ik de stem van Allah en de enige stem. Het "La ilaha illa illhu...." enz. (er is maar één God: God de Grote en Mohammed is zijn profeet) is in die tijd ontstaan.

Deze hele situatie bestaat niet alleen voor Mohammed; ze bestaat voor elke mens. Zoals de zevende hemel, de echte zevende hemel en niet de seksueel getinte imitatie, voor iedereen bereikbaar is. Want ook wij komen op een zeker ogenblik tot angst en verwerping van onze wereld op aarde en soms zelfs in de sferen. We zeggen: ik kan het niet meer aan, het is niets meer, het heeft geen licht. Maar ik moet verder, want ik voel dat ik iets ben. Ik ben voor méér geboren dan voor deze waanzinnige bekrompenheid. En dan vluchten we weg en denken misschien dat we naar buiten gaan, maar we gaan in onszelf, in een somber land.

Het eerste waar we innerlijk binnentreden is altijd somber. En dan is er die wil om door te breken. We willen geen duisternis, we willen geen wanhoop, we willen geen verveling. We willen a.h.w. door de koepel van spleen heen breken naar een nieuw zinrijk en vol bestaan. Dat bestaan moet iets zijn wat ons waarmaakt hoe dan ook. Dan gaan we misschien fantaseren wat er gebeurt. Maar al fantaserende komen we in een wereld, die voor ons echt is. En op een gegeven ogenblik zien we het ineens: hier is een wereld waarin ik iets kan betekenen. Dan staan we misschien in onze droom als leraar voor anderen of we treden binnen in een wereld waar iedereen gelukkig is waar we ook gelukkig zouden kunnen zijn. Maar we willen meer dan dit. We zoeken niet alleen het bevredigende van het ogenblik; de vergetelheid. We willen zijn, we willen wat betekenen. En als vanzelf zoeken we naar een nieuw symbool. Dat nieuwe symbool kristalliseert zich in een nieuw wereldbeeld. En ook daar blijkt dat we het ook niet helemaal kunnen waarmaken.

Als Mohammed wordt voorgegaan door een lichtende geest, dan heb ik wel eens het gevoel dat een mens wordt voorgegaan door zijn superego of zijn volledige persoonlijkheid, dat lichtende dat hij in werkelijkheid is.

Dan ga je weer verder en verder. Maar hoe verder je gaat in jezelf hoe meer de werelden en de droombeelden die je kent niet meer passen. Je komt uit de wereld van de gewone vormen in een wereld van mathematische structuren waarin de taal een soort algebraïsche vergelijking is, een ideëel kortschrift, waarin goddelijke gedachten alleen nog kunnen worden uitgedrukt in $a + b$. En ook dat is niet genoeg, want het begrip is onvolledig.

Dan gooien wij ook die grens weg. Die taal is niet voldoende. Laten we het dan maar beleven. Die vormen, die structuren begrenzen teveel. Wij willen onszelf zijn. En dat betekent; vrij, onbegrensd leven.

Dan komt er een ogenblik, dat wij inderdaad niet meer weten waar we zijn. Het is een flash. Het is alsof iemand een blitzlampje ontsteekt. Het is alsof er rond je een zee van licht is die zich enorm uitbreidt en waarin je bent opgenomen. Je bent machteloos, je bent hulpeloos en toch spreken er duizend stemmen tegelijk in je, maar je verstaat ze niet eens. Het is een zacht gemurmel dat pas veel later, als het licht alweer begint te doven, de gestalte krijgt van een naam, van een woord, van een begrip.

Je keert terug en je zegt; Ja, dat is mijn bereiking, dat is mijn zending. En dan kun je gelijk hebben - of niet.

Mohammed heeft gelijk gehad. Hij heeft gewonnen. Had hij de eerste hadj verloren, dan was hij een van de vele idioten geweest, die dachten dat ze iets bijzonders waren. Zoals Jezus in zijn leven een van de vele profeten was, die in Galilea rondzwierven en zeiden dat zij Messias waren of de aankondiger van de Messias. In het hele land leefde ook toen een Messiaanse gedachte.

Altijd weer, als er zo'n denkbeeld is; er moet iets gebeuren, dan komen die mensen naar voren en zeggen: Ik ben het. Degenen die slagen zijn dan de leiders van de wereld, de stichters van een nieuwe godsdienst, van een nieuwe filosofie, van de nieuwe mathematica, van de nieuwe wetenschap. Maar allemaal moeten ze voordat ze zover kunnen komen – zowel degenen die in onze ogen mislukken als degenen die wel slagen - dat ogenblik kennen van een opgaan in een geheel waarin je weet dat je niets weet en gelijktijdig toch alle weten kunt bevatten. Als je dan uit die verdwazing, dat zelf-verlorengegaan terugkomt , dan heb je de regels voor je gedrag en je hebt in die beleving gelijktijdig - zoals Mohammed het had - de rationalisatie voor hetgeen je gaat doen.

Als er misschien iemand is die zegt: die zevende hemel geloof ik wél, dan mag dat ook. Het is namelijk iets waar je zelf mee wordt geconfronteerd. De meeste mensen vergeten altijd dat je de hemel alleen kunt bereiken, indien je bereid bent het duister onder ogen te zien. Je kunt een lichte wereld alleen waarmaken - in de geest zowel als in de stof - indien je bereid bent te aanvaarden wat er aan duisternis is. Je kunt de volmaaktheid niet bereiken, indien je niet eerst de fouten aanvaardt die in je en rond je eventueel bestaan. Dat is nu eenmaal zo.

In deze dagen staan we ook ergens aan de grens van een grote verandering. Ik wil nu niet al te pessimistisch gaan doen, maar het zal toch zo langzamerhand wel duidelijk worden dat de wereld aan de grens van haar ondergang staat. O, niet dat ze zal ondergaan, maar ze zal zich alleen kunnen redden door haar denken te veranderen. En denken impliceert sociale ordening, economische verhoudingen. Dat betekent een ander begrip voor godsdienst, politiek en al die andere dingen meer. Het betekent zelfs een totaal nieuw concept voor wetenschap, voor onderzoek, voor wederkerige verplichtingen, voor verantwoordelijkheid en alles wat daarbij behoort. De wereld staat dus op een eigenaardig punt. Dat blijft nog een paar jaren zo, want de aarde schiet niet zo hard op. Ze is net als de mensen. Alleen moeten we zeggen; de aarde is meestal iets vlugger dan een commissie van onderzoek!

Maar als die toestand er reeds is, dan zullen we ook worden geconfronteerd met mensen, die op de een of andere manier in die wereld zichzelf willen waarmaken, die voelen; we moeten optrekken tegen Mekka, tegen de stad met haar afgoden. En de een zal zeggen: het is de Beurs en de afgoden zijn de aandelen en dividenden. Een ander zal uitroepen: we trekken op tegen het Capitol of tegen het Kremlin! Want een ieder heeft wel iets waar hij op gebeten is. Elke kruisvaarder moet een doel hebben, anders heeft de kruisvaart geen zin. Maar al die mensen zullen meer en meer moeten ontdekken dat ze machteloos zijn.

Het is de strijd van de machteloosheid, die je vindt bij een Baader-Meinhofgroep, bij de Palestijnse terroristen, bij de westerse politici maar ook bij de oliesjeiks.

De mensen, die zichzelf willen waarmaken, zullen voor zich dan eerst moeten accepteren: ik ben eigenlijk machteloos. Ik sta in een wereld waarin ik niets kan doen, want ik weet niet wát ik zou moeten doen. Dan zullen ook zij wegvlugten en zeggen: wat moet dat voor een wereld zijn?

Er komt dan wel weer iets te voorschijn: het jaar 2000, het bellamyans paradijs. Maar dan zeggen de mensen weer; dat is het toch eigenlijk ook niks. En de droombeelden gaan verder en verder en verliezen meer en meer hun vorm, want de denkbeelden die we in vormen hebben zijn leugens. Ze zijn beperkingen van de werkelijkheid, terwijl ze pretenderen werkelijkheid te zijn. En dan gaan we daarin verder zoeken.

Denkt u niet dat er heel veel mensen zijn, die in deze dagen op weg zijn naar de zevende hemel? Wij willen gewoon wat anders, maar we weten niet wat. Wij hebben er genoeg van zoals het nu is. De enige uitweg die we vinden is door onszelf heen. We moeten beseffen wat voor vorm we hebben, wat voor gestalte, wat voor inhoud. Maar we kunnen niet zeggen: dat ben ik. Daarom zeggen we: dat is een wereld.

Zo bouw je die werelden op, sfeer na sfeer. Laten we het heilige getal zeven maar erbij houden.

Je begint bij de droefgeestige werelden. Daar vind je eindelijk je voertuig; het idee, het gevoel waarmee je verder kunt gaan.

Dan kom je in een droomwereld; je ideale wereldje, de geslaagde Oranje-vrijstaat, het geslaagde kabouterreservaat of iets dergelijks. Maar dat vind je eigenlijk toch ook niets en je gaat verder. Maar dan zeg je: ik kan niet werken met maniertjes, ik moet werken met ideeën. Dan kom je als vanzelf in een abstractere wereld terecht. Daar zeg je: als ik al die ideeën overzie, dan ontbreekt er iets aan. Als je nu de moed hebt te zoeken naar de sluitsteen van het geheel, dan ga je van wereld tot wereld, van voorstelling tot voorstelling, dan kom je eindelijk in de zevende hemel.

Er zijn meer mystieke ervaringen in deze tijd dan u beseft. Die mystieke ervaringen gaan zelfs tot deze geluidloze explosie waardoor je plotseling opgelost, schijnt te zijn in een enorme verdunning, in een totaliteit die je alleen belèven kunt, die je niet kunt beschrijven. Die mensen komen terug, elk op zijn eigen manier. En elk op zijn eigen manier zal zeggen; Allah spreekt door mij. Ik ben de stem en de tong van de waarheid.

Wat ze zullen spreken, dat is het beeld van hun eigen wereld.

Mohammed ontmoette Allah, maar daarom deed hij nog geen afstand van zijn wrok tegen zijn vaderstad. En zo gaat het op het ogenblik.

Als wij die toestanden zo zien (terwijl we op aarde zijn, bedoel ik) dan zult u zeggen: nu ja, die zijn gek, of: daar is een steekje aan los.

Zij lopen met geestelijke zaken aan het hoofd. Zoals men dat ook over Mohammed wel gemompeld heeft. Maar hij had het voordeel dat hij krijgsman was. Kijk eens, als Joop den Uyl de geest krijgt, dan is dat anders dan als Piet Pietersen dat krijgt. Want Den Uyl kan zeggen: dit is mijn visioen, daar gaan we met de Staat naar toe. Piet Pietersen kan zeggen: ik heb een visioen gehad. Ik hoop dat mijn huishouden het toelaat om daar wat aan te doen.

De mensen zullen al degenen die zich met geestelijke zaken bezig houden uitlachen. Ze zullen zeggen: jullie met je genezing, met je psi-krachten, met je nieuwe visie, dat is onmogelijk. Maar het is mogelijk. Laten we één ding niet vergeten:

Mohammed, epileptisch avonturier als hij was, heeft het zover gebracht dat een groot gedeelte van de wereld nu nog leeft volgens de wetten die hij heeft vastgelegd: de Soera's van de Koran.

Jezus was in zijn tijd misschien ook een dromer, een profetie dat wel een beetje lastig was, nu ja, die ruim je wel uit de weg. Anders hebben ze er niet over gedacht. En vele van de wonderen, die er naderhand zijn gebeurd, zijn er ongetwijfeld door de goedgelovige gemeente bijgemaakt. Maar hij had God, hij had

de Christus. Een groot gedeelte van de wereld belijdt - al leeft ze er niet naar - datgene wat hij heeft geleerd.

Zo is het ook geweest met de Prins Siddharta. Zo is het geweest met de oude koningen, met de oude wijsgeren uit de geschiedenis, met de grote Indiaanse medicijnmannen en wat we verder ook maar vinden in de historie tot aan de eerste sjamanen toe, die zeiden te spreken met de voorouders.

De historie is gebaseerd op deze vervreemding waardoor de stoffelijk wereld plaatsmaakt voor iets wat je niet kunt omschrijven. De daden van de mensen zijn gedictieerd door dergelijke visioenen en de gevolgen ervan zijn lang niet altijd iets wat je als mens begerlijk zult vinden.

Peter van Amiens predikte de kruistochten. Hij werd heel handig gebruikt. Peter van Amiens meende dat hij een visioen had gehad en de bevrijding van het H. Graf was zijn Graalgedachte, zijn romantiek van de Beker van werkelijkheid en bevrijding, die je ergens moet vinden en dan nog moet kunnen aanvaarden. Dat is het mystieke verhaal, het werkelijkheidsverhaal

Waar de wereld gist zijn er mensen die ontvluchten. Sommige van hen ontvluchten innerlijk naar het beste dat zij in zich dragen. En zo ontmoeten ze God, het Onbekende, Datgene wat stem krijgt door de mens voor de mens. Zij zijn het die ten slotte de oplossingen afdwingen in de tijd. Zij zijn het die krachten ontketenen die groter zijn dan de mens zich kan voorstellen.

Ook in deze dagen keren er mensen terug uit de zevende hemel. Ook in deze dagen zal men zich afvragen wat het te beduiden heeft. Maar ook in deze dagen zal men niet kunnen ontkomen aan de enorme kracht en geladenheid, die dergelijke mensen bezitten.

Misschien dat Mekka vandaag aan de dag heel iets anders betekent dan men denkt. Misschien is het wel de verheerlijking van de luxe van het menselijk bestaan, de begeertemaatschappij, want dat is het toch eigenlijk. Maar ze zal aangevallen worden. En vele van degenen die de aanval doen, zullen niet eens beseffen waar het om gaat; dat de stad zal vallen.

De ideeën zullen veranderen. Deze maatschappij zal zich aanpassen al zegt ze duizendmaal dat het onmogelijk is. Deze maatschappij zal zich keren naar een vrijheid die stoffelijk maar ook geestelijk veel groter is. En in een schijn van ontrechting van het vermogen jezelf te zijn, kun je eigen rechten verwerven.

Dat had ik nu te vertellen over de zevende hemel.

DISCUSSIE

❖ *De wezens die terugkomen, komen toch terug met een zeker doel?*

Dat weten ze niet. Mohammed werd gedreven door een haat uit zijn jeugd. Toen hij terugkeerde was hij nog precies zo gericht. Alleen, zonder dat hij het misschien zelf besepte, was hij méér geworden dan alleen maar iemand die eens even al die wijsneuzen in Mekka de neus wilde gaan afvegen. Hij was plotseling geworden tot een gistingpunt in een hele historische ontwikkeling. Een ontwikkeling, laten we dat niet vergeten, die zeker niet is blijven stilstaan bij een beetje godsdienst. Want door wat Mohammed heeft betekend en wat na hem de

kaliefen hebben gedaan en zijn geweest is de Arabische beschaving met enorme schreden vooruitgegaan. Zij heeft in de wetenschap van Afrika hoogten bereikt die Europa pas honderden jaren later zou kunnen begrijpen en overnemen.

Als je de zevende hemel bereikt en je keert terug, dan is er wel een intentie, maar die besef je niet. Want je keert terug door alle werelden naar je eigen wereld en daarin kun je aan jezelf niet anders denken dan je voordien hebt gedaan. Met één uitzondering: God spreekt door mij, of: het heilig Ideaal spreekt door mij. Geef het maar een naam. En dat is dan een gedrevenheid waarvan je zelf het onredelijke en het onmogelijke niet inziet, maar daardoor kom je voor de wereld tot beïnvloedingen die anders nooit zouden hebben bestaan.

❖ *Dat duidt toch op een bewustzijnsverruiming voor de hele mensheid?*

Het kan een bewustzijnsverandering betekenen voor de gehele mensheid. In hoeverre dat een bewustzijnsverruiming is zal sterk afhangen van de wijze waarop men dit verwerkt en een juister begrip krijgt van zichzelf. Er is geen wezen dat zichzelf over zichzelf zo schone sagen en legenden vertelt als de mens.

❖ *Waren de toevallen van Mohammed werkelijk te wijten aan epilepsie*

Het was petit mal; dat is een niet al te hevige vorm van epilepsie. Het was niet, zoals men voorgaf een bezetenheid. Het was ook geen trancetoestand. Dat is de epilepsie op zichzelf niet. Ze betekent echter wel een grote verandering in de bloedsomloop of een sterke schok in het zenuwstelsel, ook overspanning en daardoor een mogelijkheid tot o.m. uittreding, tot bepaalde belevingen toe.

Het is opvallend, dat de grote dromers en vaak ook de grote zieners in meer of mindere mate epileptici zijn. Wat men niet weet is, dat Napoleon in zeer geringe mate ook petit mal had en dat hij in zijn jeugd bepaalde epileptische toevallen had, die men later heeft weggepraat als driftbuien.

Dat Hitler epilepticus was, weten de meeste mensen niet. Zoals men zich waarschijnlijk ook niet realiseert dat vele grote filosofen, denkers en vorsten, zelfs Karel de Grote, toevallen hadden. Karel de Grote had toevallen. Dat was zeer waarschijnlijk een vorm van epilepsie. Hij viel neer met schuim op de mond, slaande met het hoofd. Na korte tijd kwam hij weer tot zichzelf en deed dan uitspraken, nam besluiten, die van buitengewone wijsheid getuigden. Hieruit ziet u waar het eigenlijk om gaat. Trance, epilepsie, bezetenheid zijn allemaal namen. Het is heel erg moeilijk uit te maken wat er aan de hand is. Maar wat Mohammed en ook wat bepaalde andere figuren betreft, weten we dat er inderdaad sprake is van een lichamelijke afwijking die bij sommigen, zoals bij Mohammed, gewekt werd door toenemende hitte; bij anderen, zoals Hitler, door grote spanningen. Vooral als er iets onaanvaardbaars optrad, kreeg hij een toeval.

Deze mensen kwamen daardoor in een toestand waardoor ze voor hun bewustzijn niet meer belemmerd werden door hun stoffelijke mogelijkheden. Ze kwamen dan in een innerlijke wereld, een droomwereld. In die droomwereld zagen ze verhoudingen, die reëel bestonden, maar die nu voor hen zo waren uitgebeeld dat ze hanteerbaar werden, en a.h.w. konden bijdragen tot een besluitvorming. De oorzaak van de droom wisten ze dan later niet meer of ze maakten er een mooi verhaaltje van. Wat Karel de Grote betreft heeft dat aanleiding gegeven tot sprookjes als de Elegast e.d. Ze wisten dus niet precies meer waar het vandaan kwam maar de beslissingen, de gerichtheid en het inzicht hielden ze ervan over. Er zijn heel veel grote mensen geweest, zoals Stalin, Gorki in zekere zin, Bakoenin (anarchist en revolutionair) niet te vergeten, Abel Lincoln, die zo nu en dan eigenaardige toestanden kende die meer wijzen op katatonie dan op petit mal of

grand mal waarin hij eenvoudig verstarde en meestal na ongeveer 10 tot 15 minuten uit die verstarde toestand bijkwam. Hij nam dan grote besluiten en was uitermate overtuigend. Hij had steeds nieuwe argumenten e.d. Wat we daaruit kunnen afleiden is dit: dergelijke mensen verkeren in een lichamelijke toestand, die meestal grotendeels ook stoffelijk of psychologisch verklaarbaar is, maar waardoor hun bewustzijn in staat is om feiten te absorberen waaruit de conclusie volgt, die ze schijnbaar niet-redelijk na afloop van die toestand nemen.

Dat we Mohammed en zijn zevende hemel vanavond hebben gebruikt is voornamelijk te danken aan het feit, dat hij in zijn beschrijving daarvan iets treffends heeft gedaan. Hij heeft namelijk meer dan enig ander het proces, waardoor hij tot inzicht en tot het gevoel van zekerheid is gekomen, beschreven.

❖ *Kan zo'n zevende hemel in een aards leven maar eenmaal bereikt of ervaren worden of opent zo'n beleving een weg waarlangs meermalen direct contact met het allerhoogste Principe kan worden verkregen?*

Dat hangt heel erg van de persoonlijkheid af. Als iemand het bewuste proces van innerlijke ontbladering - zo zou ik het toch wel willen noemen - heeft doorgemaakt en dus al die sferen en wereldjes die in hem bestaan heeft leren kennen, dan heeft hij daarmee in ieder geval één ding bereikt: hij behoeft die weg niet weer af te leggen. Dat houdt in, dat er dan een herhalingsmogelijkheid is voor dit overweldigende moment van jezelf verliezen. Dat kan in een mensenleven vaak voorkomen, het kan een enkele maal voorkomen. Dat kun je nooit precies zeggen. Eén ding is wel zeker; mensen, die op de een of andere manier onder pressie staan, bereiken dat niet zo gemakkelijk, ook als ze het vele malen hebben beleefd.

Het is misschien vreemd dat ik in dit onderwerp Jezus als voorbeeld neem. Jezus trok zich regelmatig terug in de woestijn. Daar vond hij de hernieuwing van zijn eenheid met de Vader. Toen hij echter wist dat het hem om de kraag zou gaan en in de Hof van Olijven zwaar aan het bidden was, kon hij die toestand niet bereiken. Het wonderlijke is, dat hij het aan het kruis ook niet kon bereiken tot op het laatste moment. Dan krijg je die verkeerd vertaalde en verkeerd uitgelegde kreet; "Eli, Eli, lama sabachtani", die in een heel lichte wijziging van klanksamenstelling evenzeer zou kunnen betekenen "Mijn God, mijn God, wat hebt Gij mij verheerlijkt", en niet; wat hebt Gij mij verlaten. Daaruit ziet u dus dat het voor zo iemand niet alleen regelmatig mogelijk is, maar dat het ook een soort levensnoodzaak is. Ik geloof, dat je dat voor sommige mensen ook zoudt kunnen zeggen: niet in die mate misschien, maar het is mogelijk. Aan de andere kant zijn er heel veel mensen, die dat moment één keer beleven en hun verder leven daarnaar terug blijven hunkeren, maar die innerlijke gespannenheid en gelijktijdig het innerlijk prijsgeven van alles net niet meer bereiken waardoor het voor hem mogelijk wordt.

❖ *Zou Hitler vanuit zijn standpunt dan ook een soort zevende hemel hebben willen beleven? Zo ja, is het dan juist zoals de geschiedenis hem thans afschildert?*

Voor de wereld is Hitler iemand die mislukt is; en iemand die mislukt is, is altijd de misdadiger. We moeten niet vergeten dat veel van hetgeen hij heeft gedaan door anderen net zo is gedaan. Concentratiekampen zijn nu niet specifiek hitleriaans, ook al doet men alsof, Ze hebben over de gehele wereld bestaan en ze bestaan nog steeds. Oorlog, de veroveringsoorlog, is een mentaliteit. Die treffen we toch ook overal aan, niet alleen bij Hitler. Maar wij beoordelen hem naar hetgeen hij heeft gedaan (veroveren) en hetgeen hij daarbij niet heeft gedaan namelijk die verovering bevestigen. De historie is nu eenmaal de illusie omtrent

het verleden die men opbouwt in overeenstemming met de behoefte van de leidinggevende figuren van het ogenblik. Daar ontkomt men niet aan.

Als we Hitler persoonlijk beschouwen, dan moeten we zeggen: Hitler was een verbitterde idealist; dat is hij altijd geweest. Toen hij dus de mogelijkheden vond om zich wat meer te uiten, werd hij haast automatisch de acteur, die de rol speelde welke hem door de verwachtingen van de wereld werd opgelegd. Dat hij daarbij innerlijk allerhande erkenningen had en zekerheden vond, lijkt mij buiten twijfel te staan. We moeten dan ook niet denken dat de man werkelijk de wereld ten onder wilde richten, behalve misschien in de laatste 9 maanden van de strijd. Kijk eens, iedereen ziet de hemel op zijn eigen manier. En iedereen die zijn eigen hemel bouwt, doet dat meestal door anderen buiten te sluiten. Kijk maar naar de Israeli's en naar de Palestijnen. Daar zien we diezelfde mentaliteit. Als je het zo beziet, moet je zeggen: Hitler zou waarschijnlijk als persoonlijkheid anders gewaardeerd moeten worden dan men nu doet. Men zou vele sprookjes en allerlei legenden opzij moeten zetten om te kijken naar de werkelijkheid. Dat valt erg moeilijk, omdat veel mensen geleden hebben onder hetgeen hij heeft gedaan en nu nog lijden onder het feit, dat ze zelf mede schuldig zijn geweest aan wat hen overkwam. En als er iets is wat ze Hitler niet kunnen vergeven, dan is het hun eigen zwakte toen ze tegenover de overmacht kwamen te staan. Hitler is nooit een heilige geweest en dat zal hij ook nooit worden. Daar staat tegenover dat er heiligen zijn geweest die Hitlers waren en die toch heilig zijn verklaard.

❖ *Wat is het verschil tussen hallucinatie en visioen?*

Het enige verschil daartussen is, dat de hallucinatie op zichzelf soms zinloos lijkt, terwijl wat wij visioen noemen een hallucinatie is die op de een of andere manier voor ons en vaak ook voor de wereld zinvol is. Met andere woorden: wat wij een visioen noemen is eveneens een hallucinatie, maar dan één waarin waarden een rol spelen, die in de werkelijkheid kenbaar worden.

Er zijn heel veel mensen, die visioenen hebben, maar die zijn meestal ontleend aan hun eigen ontsporing. Hoeveel mensen hebben niet met 'n opgeblazen maag van de tulpenbollen visioenen gehad van zeer uitgebreide diners, die ze nooit hadden genoten en nooit hebben genoten nadien? En werkelijk wel zo echt dat ze aan het kauwen en smakken waren. Dat was nu werkelijk een hallucinatie. Het stond vóór hen. Zij zagen het ineens. Ze zaten nog steeds met dat laatste restje tulpenbollenstampot en ineens zagen ze daar die rijsttafel voor zich. Dat is heus gebeurd. Dat noemen we een hallucinatie, omdat hier de eigen begeerte-elementen spreken.

Nu kunnen we ook zeggen: het is een hallucinatie, wanneer iemand verschijning ziet. Dat is tot op zekere hoogte waar. Maar als die verschijning later blijkt te hebben bestaan, iemand is die de persoon in kwestie nooit heeft gekend, dan zit daar iets meer in. Dan is dat een helderziende waarneming. Dat is ook een hallucinatie. Nu komt er iemand, die een hele ontwikkeling in de tijd vooruitziet. Dat is meestal ook persoonsgebonden en eenzijdig, maar het komt uit. Dan zeggen we: dat is een visioen geweest. Maar het was een hallucinatie waardoor een andere werkelijkheid tijdelijk betreden en beleefd werd, waarbij echter in dit geval de werkelijkheid - ongeacht de symbolen etc. - in verband bleek te staan met wat er zich in de wereld zou kunnen afspeelen.

❖ *Een fata morgana, is dat ook een visioen?*

Fata morgana heeft hier helemaal niets mee te maken. Als u het precies wilt weten: als lucht oververhit wordt en een koude luchtlag tegen een hete luchtlag

komt te liggen en er een scherpe scheidslijn is, dan ontstaat er lichtbreking, zoals je dat ook hebt als je iets door een waterspiegel steekt. Als nu aan de ene kant een stad ligt, dan kan die daardoor worden gezien in de warme lucht alsof ze ergens anders zou zijn. Dan kan het door een toeval lijken alsof ze op de grond ligt, naar ze kan net zo goed in de lucht zweven. Het kunnen beelden zijn van personen of enkele voorwerpen, het kan net zo goed een heel landschap zijn. Dat ligt aan de wijze waarop die hitteverschillen in de atmosfeer toevallig ten aanzien van elkaar liggen en het lichtbrekingselement dat daardoor ontstaat.

Er bestaat wel een mentaal fata morgana, maar dat heeft niets met geestelijke zaken te maken. Een mentaal fata morgana is iemand, die zegt: we zullen door egaliseren van het inkomen een verbetering van de maatschappij bereiken in deze tijd. Dat is nu een fata morgana. Het is iets wat onder andere omstandigheden denkbaar is, maar wat in de huidige omstandigheden niet bestaat.

❖ *Wat kunnen wij, zoals we hier zitten, nu doen om in deze tijd die inderdaad moeilijk is in de goede richting mee te werken?*

Het antwoord hierop is eenvoudiger dan u denkt. Het is helemaal niet; begint u nu maar eens de wereld te veranderen. Dat kunt u toch niet. Begint u in de eerste plaats eens positief te reageren. Dus: verzet u niet tegen de verschijnselen die u rond u ziet, maar bevorder alles wat goed, wat aanvaardbaar is met al uw kracht, en vermogens. Probeer niets te breken; probeer te bouwen. Afbrekers zijn er genoeg in de wereld, daaraan behoeft u uw handen niet vuil te maken.

❖ *Dat "aanvaardbaar" is toch iets persoonlijks.*

Dat is persoonlijk. Maar je moet toch wel van een persoonlijke aanvaarding uitgaan, anders kun je dat niet. Je kunt geen algemene termen stellen. De tweede raad die ik u zou willen geven is deze: probeer voortdurend de zinrijkheid van uw bestaan te beseffen. Probeer te beseffen dat u in wezen, in vorm, in kracht méér bent, dan u ook dit moment kunt uiten. Alleen door het gevoel dat er in u mogelijkheden schuilt, zult u er sneller toe komen om die ook te gebruiken, indien daartoe de gelegenheid of de noodzaak zich voordoet.

Een derde raad; ga niet uit van het standpunt dat u andere mensen moet beschermen of moet verbeteren. Maar probeer wel elke dag als het even kan (net als een ouderwetse padvinder met zijn goede daad), één mens één ogenblik meer geluk te geven. Aanvaard uw medemensen. Kijk niet naar de uiterlijkheden. Kijk niet naar de relaties zoals u die ziet, maar kijk naar de behoeften van die medemens en probeer hen iets beter te maken, iets gelukkiger, iets zekerder. Geef hem dat kleine beetje houvast dat hij op dat moment nodig heeft en laat hen voor de rest dan rustig zijn eigen verantwoordelijkheden dragen. En als hij ongelukken maakt, laat hem niet ten onder gaan, maar laat hem toch alles zoveel mogelijk zelf doen. Dat zijn de raadgevingen, die ik u voor deze tijd kan verschaffen.

❖ *Dus aandacht geven aan mensen, aan dieren, aan planten enz.*

Ik zou juist in uw tijd met nadruk willen zeggen, dat het belangrijker is één mens een ogenblik gelukkiger te maken dan een dier een jaar lang of een plant tien jaar lang gelukkig te maken. We moeten rekening houden met de intensiteit van leven en bewustzijn in de mens. Deze is nu eenmaal groter. Bovendien behoort u tot de mensheid - u heeft wel dierlijke kwaliteiten, maar daar zullen we nu niet teveel de nadruk op leggen - dus laten we eerst eens naar de mens kijken.

Ik vind het natuurlijk prima dat er zoveel mensen zijn die voor de arme dieren willen zorgen in deze tijd. Maar heel vaak voel ik achter hun grote zorg voor de dieren een verwerping van de mensheid, en dat is negatief. Ik heb er niets op

tegen dat u goed bent voor planten en dieren. Integendeel, ik vind het prijzenswaard, als u maar eerst aan de mens denkt.

❖ *Als wij de weg die Mohammed is gegaan om in de zevende hemel te komen vergelijken met de weg van Jezus, dan zien we dat er inderdaad een verschil is. Mohammed heeft het zwaard gebruikt (de heilige oorlogen) enz. enz.*

Wat zei Jezus? "Ik ben niet gekomen om u de vrede te brengen, maar het zwaard."

❖ *Maar hij heeft ook gezegd: "Steek uw zwaard in de schede, want wie het zwaard gebruikt, zal door het zwaard vergaan."*

Er zijn inderdaad verschillen. Die verschillen hangen ongetwijfeld samen met de achtergrond. De achtergrond van Jezus is nu eenmaal een heel andere dan die van Mohammed. Het hangt ook samen met het karakter van de personen en zeker ook met wat zij op de wereld brengen.

Maar vergeet u één ding niet: in de scheppende Kracht, in de Totaliteit, zijn alle dingen aanwezig. Ieder haalt daaruit wat hij er zelf in vindt. In de Arabische wereld is macht, en hoogheid erg belangrijk. Vandaar dat een mens als Mohammed, die door bepaalde jeugdtrauma's werd gedreven, automatisch het zwaard nodig had. Want hij was eigenlijk met een oorlog begonnen lang voordat hij deze hoogste beleving doormaakte. Het is dus logisch dat hij alles uitte in de termen van die oorlog.

Jezus was begonnen in de richting van de vrijmaking, de bevrijding, lang voordat hij zijn openbaar leven begon. Dat is één van de redenen dat hij niet meer in de synagoge mocht spreken. Hij heeft dus ook datgene voortgezet wat in hem was. Toch zeggen wij dat zijn werkelijke taak pas begon toen de H. Geest over hem neerdaalde bij de doop in de Jordaan. Wat overigens ook iets is waarover we van mening kunnen verschillen. Het is zeker, dat voordat Jezus begon met zijn openbare prediking hij al datgene deed en a.h.w. waarmaakte wat later de essentie van zijn leer zou worden. Hetzelfde geldt voor Mohammed.

Nu kunt u zeggen: dan moet er toch een groot verschil zijn. Ik zeg: verschil is er eigenlijk niet in het bereiken en in het beleven. Als je een bent met de Totaliteit, dan is het niet belangrijk van welke kant je komt,- dan is alleen die eenheid belangrijk.

Er zijn mensen die zeggen: het christendom is meer waar dan de islam. Dat komt omdat die mensen christenen zijn. Er zijn ook mensen die zeggen: de Islam is jonger, meer waar en vollediger dan het christendom ooit kan zijn. Dat zijn dan de islamieten. Ieder bekijkt het van zijn standpunt. En laten we daarbij niet vergeten dat de werkelijke lering van beide Leraren door hun volgelingen allang overboord is gegooid, behalve dan in het woord natuurlijk.

Ik geloof niet dat je van het standpunt kunt redeneren: Jezus was anders dan Mohammed. Dat kun je hoogstens doen, als je zegt dat de kracht, die Jezus heeft gemanifesteerd, groter was dan die van Mohammed. En daarvoor kunnen we de bewijzen aanvoeren. Wat de weg echter betreft, kunnen we alleen maar zeggen: het Koninkrijk Gods is in u, de zevende hemel ook. Het is het bereiken ervan en het behoren ertoe dat belangrijk is. Het is niet belangrijk hoe je het formuleert. De mensen staren zich blind op waarden en ze vergeten daarbij dat alleen hetgeen je wezenlijk bent belangrijk is.

SLOTWOORD

Als ik vertel over de zevende hemel, dan vertel ik eigenlijk niet alleen over Mohammed, maar over deze tijd. In de vragen is dat gelukkig tot uiting gekomen. Iemand heeft gevraagd: hoe kunnen wij wat doen? Dat is eigenlijk een verkeerde vraag, hoe goed bedoeld en hoe juist ook in dit verband geformuleerd. De vraag moet zijn: hoe kan ik iets zijn? Dat is heel wat anders.

Wat ik doe, is altijd het resultaat van wat ik ben. Als mijn zijn anders wordt beseft, dan handel ik anders. Dus als je in deze tijd de krachten wilt vinden die je nodig hebt, (voor de een zijn dat enorme krachten en een ander begint misschien op een laag niveau) en je vindt die en je kunt met en vanuit die krachten leven, dan heb je eigenlijk alles gedaan wat nodig is.

Als je zo spreekt over de zevende hemel, dan denkt iedereen: dat zou ik ook willen bereiken, dat zou ik willen meemaken. Je zou eigenlijk voortdurend in de zevende hemel moeten zijn.

Ja, lieve mensen, als iedereen in de zevende hemel was, dan liep op aarde alles in zeven sloten tegelijk en dat zou ook niet leuk zijn. Wij hebben gewoon een taak. De taak die u heeft, ligt in uw wereld. De taak die ik heb, ligt in mijn wereld. Het is niet iets wat mij wordt opgedragen, maar het iets waardoor ik mij maak; en dat zal voor u precies hetzelfde zijn. Wij zijn iets. En als we leven, dan gaan we dat beseffen. Hoe positiever we leven hoe meer we ons bewust worden van hetgeen er in ons bestaat en van wat onze mogelijkheden zijn en hoe minder wij ons bezighouden met het aantrekken van die dingen in de wereld, die eigenlijk net niet bij ons passen. Ik mag daarover wat meer zeggen.

Er zijn mensen, die het allemaal wel heel goed bedoelen, maar wat ze doen (hun denken, hun streven) is eigenlijk gebaseerd op het verwerpen van iets. Er zijn mensen die b.v. zeggen: die vrienden die ik nu heb, deugen voor geen cent. Geen interesse, dooie elementen en als ze eens wat hebben dan is het ook niets waard. Neen, ik ga nieuwe vrienden zoeken.

Weet u wat dan het vreemde is? Ze vinden vrienden, die precies zo zijn als degenen die ze verlaten hebben, want ze zijn daarop georiënteerd. Dat is dus een verkeerde manier van benaderen.

Als je begint met iets te verwerpen, dan zul je ondanks jezelf ook weer getrokken worden naar een herhaling van die situatie. Maar als je zegt: wat is er goed in die vrienden? Ik ga mij met dat goede bezighouden en al het andere schuif ik opzij, dan ga je vanzelf positief reageren. Je zult dan ook aanvullende elementen aantrekken uit de wereld, maar die zijn positief; die beantwoorden meer aan wat je bent en wat je kunt. Dat is zuiver stoffelijk zo, naar dat is geestelijk ook zo.

Als u positief denkt en streeft, zult u ook wel eens wegvlugten in uzelf, want niemand kan steeds de hele werkelijkheid verdragen, maar dan zult u het doen in positieve zin. Dan zult u niet kijken naar een bevrediging van iets omdat u tekorten heeft, maar dan zult u kijken naar de betekenis van hetgeen u bezit en daardoor a.h.w. een gesublimeerd ervaren krijgen waarbij langzaam maar zeker de begrenzingen van het "ik" beginnen te versmelten.

De zevende hemel daar komen sommige mensen wel aan toe. En in deze tijd zullen het er wel wat meer zijn, omdat de situatie, de spanningen, de mogelijkheden daartoe nu gunstig zijn. Maar als u het niet haalt, is dat toch niet zo belangrijk? Het is niet belangrijk dat u die zevende hemel haalt, maar wel dat u op weg bent.

Een sportman die aan snelwandelen deed (die eigenaardige sport waarbij een mens bewegingen maakt die gelijktijdig een eend, een gans en een ooievaar jaloers maken) vroeg men eens: is het nu zo belangrijk om ergens snel te komen?

Hij antwoordde: neen, maar wel om er snel naartoe te gaan. Dat is nu een belangrijk punt, als je met je eigen onvolkomenheden, je probleempjes wordt geconfronteerd. De bereiking is niet zo belangrijk, die komt vanzelf wel. Het is belangrijk dat je op weg bent. Hoe meer je bezig bent over hetgeen je niet bereikt, hoe groter de kans dat je het nooit zult bereiken. Hoe meer je bezig bent over "het op weg zijn", het gaan naar het positievere, naar het meer lichtende, hoe groter je mogelijkheden worden om dat lichtende concreet te beleven en om al wat eraan verbonden is in en vanuit jezelf waar te maken.

Wij kunnen natuurlijk onze vooroordelen niet opzij zetten. Wij hebben dat zo net gehoord: maar Jezus was toch meer dan Mohammed. Het ligt er maar aan van welke kant je de zaak bekijkt. Maar is het belangrijk wie de beste was? Het is belangrijk, dat de weg die zij ons tonen voor ons begaanbaar is. Dat is belangrijker dan al het andere.

"Ik heb geen bewijs nodig", zo sprak een wijsgeer, "dat er een God bestaat. Voorlopig ben ik er tevreden mee te leven."

Daarmee sprak hij een wijs woord. Er zijn zoveel mensen druk bezig om te bewijzen dat God bestaat, dat ze niet leven. En wat heeft een dode eraan, als hij weet dat God leeft?

Altijd weer moeten we onze weg kiezen naar wat groter, wat lichtender, wat blijer is. Op het ogenblik, dat wij ons bezighouden met het sombere lot der mensheid op deze wereld waar "wij gaan door een dal van tranen, opdat wij eens vrijgekocht door het bloed etc.", dan zitten wij onszelf de ellende, de duisternis aan te praten. Mogelijk zit je in een dal, maar zelfs daar valt wel een enkele keer de zon binnen. Maar als je aan die zon denkt en haar volgt, dan kom je eruit. En als je zegt dat het maar toeval is dat het licht in je is en de duisternis je wacht, nu ja, dan beschimmel je. Dus, besef goed: wat Mohammed deed, was misschien een vlucht uit de werkelijkheid. Maar die vlucht bracht hem tot de hogere vorm van werkelijkheid, en die heeft hij toen metterdaad waargemaakt.

Dan kunnen we zeggen; het zwaard is lelijk, dat is niet netjes. Ik vind dat een hele hoop mensen tegenwoordig op een verkeerde manier tegen alle geweld zijn. Je mag er wel tegen zijn voor jezelf, maar nooit t.a.v. een geheel, omdat je namelijk geweld nooit kunt uitroeien bij degenen die dit zien als een essentieel deel van hun bestaan. En als er geweld bestaat, dan moet er tenminste een verdediging tegen dat geweld zijn voor degenen die niet in staat zijn om een eigen vrijheid te vinden in het ondergaan van het geweld van anderen. Degenen die dat doen zijn in deze tijd vaak masochisten en geen bewusten.

Dus, vrienden, we moeten het gewoon zo zien: wat Jezus doet en wat Mohammed doet, is het vinden van een weg naar een beleving van licht. Het is het licht dat belangrijk is. Het is het terugkeren in zichzelf dat gelijk is. Jezus was ook doodmoe als hij een hele dag had gelopen en misschien nog een wonder op de

koop toe had gedaan. Mohammed was uitgeput en moest verzorgd worden, als hij een hele dag op een kameel had gezeten. Het waren gewoon mensen. Wij blijven ook mensen zolang we op aarde zijn. Zelfs als we geest zijn, blijven we gebonden aan de menselijke wereld. Het belangrijke is, dat wij het licht, de Totaliteit, ergens bereiken en dat we steeds meer daarvan kunnen terugbrengen naar onze wereld.

Het is de kracht uit het geheel, die in ons en vanuit ons wordt weerkaatst, die de betekenis van ons bestaan voor anderen vastlegt. Het is gelijktijdig datgene waarin - zo je in een God gelooft - de goddelijke wil voor jezelf kenbaar wordt en door jezelf uitwerkt in de werelden die je beseft. Dat is nu volgens mij onze bestemming.

Zoek de zevende hemel - en dan niet bij voorkeur in een "chambre séparée" - maar zoek die in jezelf. Zoek in jezelf dat ogenblik van beleving, van licht en van kracht. En als je dat niet in zijn volledigheid vindt, kun je altijd iets vinden van licht; een betere droom, een betere wereld. Put daaruit je krachten, opdat je het lichtende kunt waarmaken in de wereld waarin je leeft.